



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. N. Ch.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, o.s., IČO: 45768676, se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2015, č.j. OAM-159/LE-BE03-LE05-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2015, č.j. OAM-159/LE-BE03-LE05-2015, kterým bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nejsou splněny zákonné předpoklady.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, ust. § 14a zákona o azylu, když žalobci v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy a ust. § 25

písm. i) zákona o azylu ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, když zastavil řízení, ačkoliv žalobce od poslední žádosti v řízení uvedl nové skutečnosti. Zároveň uvedl, že žalobní důvody budou následně doplněny.

Dne 21.1.2016 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, jímž žalobce doplnil svá žalobní tvrzení. Žalobce k již uvedenému uvedl, že žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu, když nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, ust. § 52 správního řádu, když neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.

Žalobce je zcela integrován do společnosti, pracuje na různých brigádách a udržuje vztah s přítelkyní A. V. L., jež je občankou České republiky. V České republice pobývá od roku 2009, kdy zde studoval vysokou školu, má tu vybudované zázemí a o vrácení do své domovské země neuvažuje. Pokud by se však byl nucen do Vietnamu vystěhovat, domnívá se, že by mu hrozilo nebezpečí, jelikož tento stát řádně nedodrжуje lidská práva. V této souvislosti žalobce poukázal na zprávy mezinárodních organizací, např. Human Rights Watch či Amnesty International, které opakovaně poukazují zejména na zneužívání vazby a vězení, policejní brutalitu a svévolné zneužívání pravomocí policie, užívání nátlakových metod za účelem učinění doznání, omezenou svobodu shromažďování, sdružování, projevu apod. V důsledku závažného porušování lidských a občanských práv a svobod je proto další setrvání, resp. vrácení se do Vietnamu pro mladého člověka nepřijatelné. Žalobce chce svobodně projevovat svůj názor a smýšlení, což by mu v domovském státě nebylo umožněno. Z tohoto důvodu proto nesouhlasí se závěry žalovaného, dle nichž nesplňuje podmínky pro udělení azylu.

Vzhledem k uvedenému proto žalobce navrhnul, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhnul její zamítnutí. Uvedl, že při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, přičemž ve své argumentaci odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Dále doplnil, že podaná žaloba je neurčitá, chybí v ní jakékoliv vymezení skutkových důvodů tvrzené nezákonnosti či procesních vad napadeného rozhodnutí. K jednotlivým uvedeným žalobním bodům pak konstatoval, že se zcela mýjí s obsahem napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný žádost žalobce neposoudil jako nepřípustnou ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a ani řízení o udělení mezinárodní ochrany nezastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, nýbrž o žádosti meritorně rozhodnul podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V této souvislosti odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008, dle kterého jsou náležitosti žaloby dle ust. § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) splněny, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných, jež žalobce považuje za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 17.12.2015 bylo žalobci předáno napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2015, které tak nabylo právní moci. Současně byl žalobce poučen, že proti rozhodnutí je možné do 15 dnů od jeho doručení podat žalobu k soudu. Dne 22.12.2015 žalobce žalobu předal k poštovní přepravě, k jejímu doručení soudu došlo dne 28.12.2015. Žalobce žalobu následně doplnil podáním předaným k poštovní přepravě dne 20.1.2016, jež bylo soudu doručeno dne 21.1.2016.

Dle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. platí, že žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Dle ust. § 71 odst. 2 věta druhá a třetí s.ř.s. platí, že žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Dle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Dle odst. 4 citovaného ustanovení nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

Dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 23.10.2003, č.j. 2 Azs 9/2003-40 (dostupného též na www.nssoud.cz), dovodil, že: „V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). [...] Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz 2. věta ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s.ř.s., neboť-takto široce pojímaná-povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.“

Žalobce proti napadenému rozhodnutí, jež mu bylo doručeno dne 17.12.2015, podal žalobu dne 22.12.2015, tedy v zákonné lhůtě. V žalobě se však omezil toliko na obecné konstatování nedostatků, jichž se měl žalovaný v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dopustit, aniž by je bylo možno považovat za žalobní body. Vědom si těchto nedostatků, sám žalobce uvedl, že žalobu následně doplní. Doplnění žaloby předal žalobce k poštovní přepravě dne 20.1.2016. Dle soudního řádu správního je ale možné žalobní body rozšířit jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta je sice obecně dvouměsíční, nestanoví-li však zákon jinak, přičemž v daném případě je tímto zákonem zákon o azylu, jenž pro podání žaloby určuje lhůtu toliko 15 dní. Lhůta pro doplnění žaloby proto žalobci uplynula dne 1.1.2016 a jeho podání označené jako doplnění žaloby, fakticky ale obsahující samostatné žalobní body, je tak již opožděné. Na základě uvedeného není proto možné k uvedenému doplnění žaloby ze strany soudu přihlížet a soud musí vycházet toliko z obsahu původní znění žaloby.

V uvedeném případě žalobce specifikoval žalobní body toliko obecně tak, že dle jeho tvrzení porušil žalovaný ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, ust. § 14a zákona o azylu a ust. § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Takto formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení na právech žalobce, totiž nelze pokládat za řádně formulované žalobní body, které by byly způsobilé bližšího soudního přezkumu. Soud v souvislosti s tím především odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (dostupném též na www.nssoud.cz), uvedl, že ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované.

Žalobce tak byl povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či rozhodnutím samotným, a rovněž byl povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se mělo jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce však tímto způsobem vyjma specifikace jednoho žalobního bodu (viz níže) nepostupoval, a proto se krajský soud jeho námitkami nemohl v rámci své rozhodovací činnosti zabývat. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78 (dostupném též na www.nssoud.cz), s nímž se soud ztotožnil: *„Náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“*

Žalobce projednatelným způsobem konkretizoval toliko jeden žalobní bod spočívající v tvrzené nesprávné aplikaci ust. § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, které se měl žalovaný dopustit tím, že řízení o žádosti žalobce o udělení

mezinárodní ochrany zastavil, ačkoliv žalobce od poslední žádosti v řízení uvedl nové skutečnosti. Jak však vyplývá z napadeného rozhodnutí, řízení nebylo zastaveno z procesních důvodů proto, že by žádost žalobce byla opakovaná (srov. § 11a zákona o azylu), nýbrž v něm došlo k meritornímu rozhodnutí – nevyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany – s odůvodněním, že žalobce nesplnil zákonné předpoklady stanovené v ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z tohoto důvodu není možné žalobcem uváděný žalobní bod považovat za důvodný.

Vzhledem k tomu, že žaloba jiné projednatelné žalobní body neobsahovala, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. března 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová